

GENOCIDA KATARŮ

Přebrané, původní článek napsal James McDonald

*Do takové hloubky zločinů člověk
klesne ve jménu náboženství.*

*Lucretius (99-55pnl)
De Rerum Natura*

Tisíc let po jeho založení, hlavní proud křesťanství pořád soupeřil s jinými náboženstvími v Evropě a na středním východě. Často byly jiné náboženství tak smíchané s křesťanstvím, nebo křesťanství bylo tak smíchané s nimi, že římská církev to neměla lehké rozhodnout, zda by měli být pronásledováni jako nevěřící, kacíři nebo schismatici. Kataři byli jedním z takových případů. V některých ohledech duchovně následovali manicheistů. Manicheisti byli stoupenci Maniho, ca 216 až 276 n. l., který tvrdil, že je Svatým Duchem v inkarnaci. Jeho víra byla založená na zoroastrianismu a gnosticismu a měla hluboký vliv na ranní křesťanskou církev. Je třeba si při této příležitosti připomenout, že Svatý Augustin byl také deset let manicheistou. Toto náboženství bylo prohlášeno za kacířské, když křesťanská církev získala moc v římské říši, ale to nebránilo tomu, aby vzkvétalo jinde. Manicheismus se udržel v Číně až do jedenáctého století a v Turkestánu až do třináctého.

V Evropě se prvky této víry také udržely, i přesto, že její přívrženci byli pronásledováni. Bogomilové („Přátelé boha“), nebo Bulgari byly gnostické křesťanské sekty, které vzkvétaly v Thrákii a v Bulharsku v 10. století. Jejich přesvědčení se rozšířilo do celé Evropy: do Itálie, severního Španělska, Languedocu, Francie, Německa a Flander. Bulgari odmítli uznávat trojjediného Boha a vysvěcení, popřeli učení katolické církve o zjeveních, o křtu dítěte, o světcích a o neposkvřněném početí a podle nich, hmotný svět byl ve své podstatě špatný. Odvozená náboženská skupina, která se stala známou pod jménem Kataři, vzkvétala v Languedocu (nyní jižní Francie) a na severu Itálie. Kataři následovali přísně asketický způsob života a nebylo jim těžko přitahovat velké skupiny následovníků z řad lidu, který byl nasycený korupcí místních církevních představitelů, jak se o tom psalo dokonce v záznamech samotné církve.

Málo autentických poznatků se zachovalo o katarském způsobu života. Většina informací o Katarech byla zničena a to, co se o nich podávalo,

pocházelo hlavně z katolických záznamů. Dalo by se to přirovnat rekonstrukci židovské teologie na základě popisů holocaustu. Jakékoli tvrzení jsou překroucené a neúplné. Umí se o nich tolik, že Kataři byli askéty. Jejich ministři a učitelé, tzv. parféti, nebo ti, co se dopracovávali k vlastní dokonalosti, byly vegetariány. Parféti si zvolili žít skromně, zatímco si ochotným dělením se o bohatství svých znalostí vynahrazovali hmotnou chudobu. Oddanost své víře, kterou římská církev hlásala, parféti prokazovali spíš způsobem života. Nejen muži, ale i ženy se mohly stát parféty. Muži často cestovali a zapojením se do nových společenství přitahovali dalších svým příkladem. Na živobytí si vydělávali soukenictvím a jinými řemesly. Léčitelství bylo rozšířeno mezi Katary, kteří pokračovali ve stopách Hippokrata v podrobném studiu těla a jeho potřeb u člověka a u domácích zvířat. Od následovníků se neočekávalo, že budou dodržovat stejný stupeň odříkání, na jaký se zavázali parféti. Následovníkům bylo dovoleno jíst maso a udržovat pohlavní styk. Kataři neměli vysoké mínění o instituci manželství. Neviděli problém v kontrole porodnosti a za mimořádných okolností připouštěli potrat.

Nesouhlas katarského přesvědčení s římskou církví spočíval v mnoha bodech. Kataři byli toho názoru, že pokud je pohlavní styk přijatelný pro oba partnery, pak by neměl být nepřijatelným Bohu. Odmítali brát přísahy. Neuznávali potřebu církevní hierarchie na to, aby se člověk mohl spojit s Bohem. Věřili v reinkarnaci. Neviděli problém s vybíráním přiměřených úroků za úvěr. Kataři nestavěli kostely. Nesouhlasili s hromaděním pozemků a s násilným vybíráním desátků římskou církví. Co v souvislosti s nimi nejvíce vadilo orgánům katolické církve bylo to, že Kataři studovali Bibli. Druhým jejich takzvaným přestupkem bylo, že považovali ženy za rovné mužům. A třetím bylo jejich upřímné přesvědčení, že římská církev se postupem času nejen zpronevěřila Bohu, ale poddala se nutkání Satana.

Kataři se sami považovali za křesťany. Řídili se podle Nového Zákona, hlavně podle Janova evangelia a k Otčenáši přidávali slova „Protože Tvé je království i moc a sláva, na věky věků”. (Co římská církev prohlásila za důkaz jejich kacířství, dokud i sama nepřijala toto ukončení). Věřící byli obecně nazvanými „dobrymi muži” a „dobrymi ženami”, nebo „dobrymi křesťany”. Jméno „Katar” jim bylo původně dáno církví jako urážka, ale lidé předpokládali, že bylo odvozeno od řeckého slova pro „čistý” a ujal se.

Když Svatý Bernard navštívil Languedoc v roce 1145, v první řadě si všiml nestoudnou korupci v řadách vlastní církve. O Katarech poznamenal, že jejich morálka byla čistá, a že žádné bohoslužby nemohly být více křesťanskými, než byly jejich. V roce 1205 se církevní představitel Dominik Guzmán ujal převést Katary na římskou víru. Jeho kázání se prosluli jejich trapným neúspěchem. Když tento přístup selhal, církev se rozhodla vstoupit

do otevřené debaty s Katary. Návrh na diskuse prošel, neboť se římsí představitelé domnívali, že budou mít schopnosti ponížít katarskou opozici intelektuálně a tím se usnadní masový přechod Katarů na římsko-katolickou víru. No ani to se nestalo a římské církvi se při této příležitosti pouze podařilo odhalit rozsah propasti, která existovala mezi ní a obecnou veřejností. Když se velká šlechtična, paní Esclarmonde z Foix, která byla parfémem, pokusila mluvit během formální diskuse mezi představiteli římské církve a představiteli Katarů, zástupce římské církve ji napomenul: „Věnujte se Vašemu tkaní, paní. Nenáleží Vám mluvit v debatě tohoto druhu”. Takové chování ze strany církve vůči osobě tak vážené jako byla Esclarmonde mohlo mít pouze opačný účinek, než jak se zamýšlelo dosáhnout její urážkou. V každém případě římské církve se nejen opět nepodařilo zajistit hromadný přechod na svou víru, ale dokonce nepřesvědčily o síle svých důkazů vůbec nikoho. Tehdy se zrodilo rozhodnutí o nasazení ráznějších opatření proti Katarům. Dovolávající se Kristova jména, Guzmán jim brzy sliboval otroctví a smrt.

Částečně díky přitažlivosti učení Katarů a částečně v důsledku korupce katolické církve, stále více a více lidí v jižní Francii opouštěli římskou církev a přidávali se ke Katarům. Tento vývoj vzbuzoval rostoucí obavy v kruzích římských církevních hodnostářů. Papež Innocent III našel pohodlnou záminku v roce 1208 a nařídil křížáckou výpravu proti Katarům. Křížákům byly uděleny stejné výsady jako těm, kteří bojovali proti Muslimům. Vraždění Katarů, stejně jako zabíjení Muslimů, prý zajistilo vrahům nejvyšší místo v nebi. Armáda se shromáždila pod velením cisterciáckého opata z Cîteaux. Desítky tisíců křížáků narukovali, hlavně ze severní Francie. Účastníci byli hladoví po ničení a vykradení vyspělého jihu, zatímco co se jim předem slíbilo odpuštění hříchů a prý budou mít zajištěné místo v nebi. Byli křížáky v pravém smyslu toho označení, nosili křížácký kříž a užívali všechny výsady, tradičně udělované takzvaným božím bojovníkům, jako je ochrana zboží, pozastavení dluhů a tak dále.

Dne 22. července 1209 dorazili do města Béziers, na okraji oblasti Languedoc, kde katarství vzkvétalo. Žilo tam asi 200 Katarů mezi mnohem větším počtem obyvatel sympatizujících katolíků. Křížová armáda vyplenila město bez rozdílu, zatímco se obyvatelům města podařilo uniknout do svatyně kostelů. Cisterciáckého opata-velitele se ptali, jak rozeznat Katarů od katolíků. Jeho odpověď, zaznamenaná později jeho cisterciáckým kolegou, vykazovala neochvějnou sílu jeho víry: „Zabijte je všechny, Pán si rozpozná své”. Dveře kostela Svaté Máří Magdaleny byly rozbité a ti co hledali ochranu za nimi, byli zmasakrováni. 7000 lidí zemřelo uvnitř kostela, včetně žen, dětí, kněží a starých lidí. Jinde mnoho tisíce dalších bylo zmrzačeno a zabitých. Vězňům byly vyloupnuté oči, byli vlečení koni a používání jako cvičné terče. Město bylo vyhlazeno. Arnaud, opat-velitel výpravy psal jeho nadřízenému, papeži: „Vaše Svatosti, dnes, dvacet tisíc občanů podlehl ostri

meče, bez ohledu na hodnost, věk, nebo pohlaví". Jiná města následovaly. Později Křižáci zjemnili svou metodu. V Carcassonne vyhnali obyvatele z jejich domovů s jednodenním náskokem na to, aby mohli vyloupit jejich obydlí v klidu. Arnaud napsal papeži vysvětlení, proč při této příležitosti nebyl nikdo zabit.

Simon de Montfort, nový vojenský velitel, měl další techniky. Když bramský hrad padl v roce 1210, dal 100 vězňům odříznout část nosů, vyřezat jim rty a vyloupnout jim oči. Jednoho muže ponechali s jedním okem, aby viděl na cestu. S rukou na rameni člověka vpředu, s jednoookým mužem v čele, dlouhá skupina takto okleštěných vězňů cupkala do sousedního města, aby tam předložili vlastní důkaz nevýslovného milosrdenství Říma. V dalších městech de Montfort nařídil hromadné pálení. Papež, který byl informován, vzdával díky Bohu.

Chování samotných Katarů se podobalo legendárnímu chování ranních křesťanských mučedníků. Na Minervě cisterciácký Vaux de Cernay poznamenal, že je nebylo třeba házet do ohně, protože šli dobrovolně. Jejich slovy bylo: „Ani smrt, ani život nás nemůže odloučit od víry, s kterou jsme spojeni". Jejich chování udělalo dojem na některé z jejich pronásledovatelů, ale ne dostatečně na to, aby se vyvinuly vážněji problémy s jejich dalším zabíjením. Na Lavaur, 400 bylo upáleno „s velkou radostí", jak de Cernay poznamenal. (Křižáci obecně upalovali lidi zaživa s velkou radostí - cum ingenti Gaudio). Jeden parfét se údajně vzdal své víry. Ostatní zemřeli v tichosti.

Po stopách opata z Cîteaux, jiní církevní hodnostáři se také stali horlivými účastníky vyhlazování víry, kterou se cítily ohroženi. Přední místo mezi nimi má Folquet z Marseilles, biskup z Toulouse, který se nyní počítá mezi svaté. Dominik Guzmán je dalším. Sice se mu nepodařilo dobrovolně přesvědčit jediného Katarě, ale zato dodržel svůj slib přinést jim otroctví a smrt. Nyní je uctíván jako svatý Dominik a mnozí křesťané ho považují za jednoho z nejvýznamnějších světců který kdy žil.

Křižácké výpravy proti Katarům zintenzívněly pod dalším papežem, Honoriem III. Zde je popis, jak jej podali svědci křižáckých masakrů v roce 1219 v Marmonde, městě s přibližně 7000 obyvateli. Události, které se tam udály, otráslly i spojenci křižáků:

... teror a masakr začal. Šlechtici, paní a jejich malé děti, muži a ženy, svlečení do naha, všichni byli okleštěni a řezání na stužky horlivým, hranami meče. Maso, krev, mozek, trupy, končetiny a obličej byly rozřaty na polovinu, plíce, játra a střeva vytržené a zahozené – ležely

na otevřeném prostranství, jakoby napršené z nebe. Zem i bažina byly nasycené červenou krví. Jediný muž nebo žena nezůstali naživu, ani mladý, ani starý, žádná živá bytost, snad jen s výjimkou nějakého dobře ukrytého kojence. Marmond byl srovnán se zemí a co z něj zbylo, bylo spáleno...

Vyšly pokyny na uvalení nových trestů za kacírství. Honorius povolil ustanovení nového církevního řádu pro Dominika Guzmána. Pojmenovali ho „Dominikáni“, podle něj. Na oplátku Dominikáni založili inkvizici. V roce 1233 další papež, Gregor IX, pověřil dominikánskou inkvizici se závěrečným řešením: úplnou genocidou Katarů. K snažení se brzy přidali i Františkáni. Katarství bylo do konce čtrnáctého století prakticky vyhubeno.

Před křížáckými výpravami Languedoc byl nejcivilizovanější zemí Evropy, v níž se vzdělání připisovala neobvykle vysoká hodnota. Většina obyvatelstva byla gramotná a světská literatura z místních zdrojů byla tam rozvinutá dříve, než kdekoliv jinde v Evropě. V oblasti všeobecně vládla náboženská snášenlivost. Židům se přiznávala běžná občanská práva. Kraj se stal domovem dvorské lásky, poezie, romantiky, rytířství a trubadúrů. Se zjevnou výjimkou většiny katolických kněží, lid dával přednost skromnosti a jednoduchému způsobu života před okázalostí a prodejností. Dokonce i někteří římstí kněží byli Kataři.

Konečným výsledkem celého tohoto církevního snažení bylo zmasakrování přibližně půl milionu lidí, mužů, žen a dětí. Shodou okolností, vyhnutím Katarů vyhasla i rozvinutá kultura trubadúrů. Zabití vzdělaní a snášenliví vládci byli nahrazeni relativními barbary ze severní Francie ochotnými podřídit se církvi.

Jak se proces vyhlazování Katarů dokonával, církev měla v rukou přesvědčivé důkazy, že vytrvalá kampaň genocidy přináší požadované výsledky. Dějiny současně zaznamenaly první případ křížové výpravy uvnitř samotného křesťanství a církev získala mašinerii inkvizice s její dvěma výkonnými orgány, řády dominikánů a františkánů, kdykoliv připravenými k nasazení.

Kataři byli vyhubeni i jinde. Masové upalování se konalo v Montwimeru, v oblasti Champagne v roce 1239, v Plaisance v Lombardii v roce 1268 (28 naložených vozů), a u Verony v roce 1278. Ze sekulárního hlediska Kataři neškodili nikomu. V Languedocu se za jejich osud truchlí do dnešního dne.

Není těžké najít římsko-katolické úřady, které dodnes ospravedlňují tuto

církevní genocidu a trvají na tom, že v ní církev jednala s nejlepším úmyslem. Najde se i současný lexikon kacírství schválen římsko-katolickým cenzorem, i Westminsterem, který opěvuje „Guzmánovy hrdinské výkony bratrské lásky“. O jeho selhání jako kazatele se nezmiňuje, ani o té skutečnosti, že se ani triky, ani mučením nepodařilo donutit jediného parféta, pokud vůbec někoho z Katarů, vzdát se své víry. Není tam jediné zmínky o tisících mrtvých Katarů, nebo pouze zcela zamlženě: „Dlouhý a obtížný úkol konečně přinesl úspěch a na konci čtrnáctého století albigenství, spolu se všemi ostatními formami katarství prakticky zanikly“. No příležitost odsoudit katarské přesvědčení se nemine: „Toto protilidské kacírství by porušením posvátnosti rodiny snížilo lidstvo na stádo nečistého dobytka...“.

Původní článek od autora James McDonalda si můžete prohlédnout v angličtině zde:

http://www.badnewsaboutchristianity.com/gbe_cathars.htm

Na rozdíl od pronásledování židů, náznak výčitek svědomí nebo lítosti v souvislosti s genocidou Katarů by bylo třeba v literatuře jakéhokoli druhu hledat a ve filmovém a divadelním umění jsou ztvárněny prakticky neviditelně. Tyto události ovlivnily osud Evropy a války na základě lidské chamtivosti, ačkoliv pod pláštíkem náboženských rozbrojů, pokračují nadále.

TESTAMENT KATARŮ

<http://www.dhaxem.com/international.asp>

© 2010 – 2014 Všechna práva vyhrazena